

Væsen, ret egenlig en Mørkets Aand, der var til megen Forargelse der paa Egnen.

»Er han da ikke troende?« spurgte Per lidt forsigtig. »Det forekommer mig, jeg har hørt, at han endog er strengt ortodoks.«

»Ja — saadan ter han sig paa Prækestolen. Men i sit Hjerte er han en Spotter og Fornægter. Som han engang skal have sagt til en Mand: »Jeg tror fuldt og fast baade paa Gud og paa Djævelen; jeg er blot ikke altid lige sikker paa, hvem af de to der er mig den ækleste?« — Har De hørt Mage!«

»Men hvor kan en saadan Mand vedblive at være Præst?«

»Det er jo ogsaa en Skandale. Men han er saa snu at gemme sin forargelige Tale, til han kommer paa Tomandshaand med Folk. I sine Prækner er han, som sagt, meget rettroende, bare saa gyseligt trivial og kedsommelig.«

Et Par Koner, der stod omkring en Gadebrønd, hilste i dette Øjeblik venligt til Vognen. Hofjægermesterinden, der gerne vilde vise sig folkelig, lod holde et Øjeblik og vekslede nogle Ord med dem om deres Børn. Saa kørte man videre.

Udenfor Byen gik Vejen atter nedad, og efter en Snes Minutters rask Kørsel saaes Bøstrup By forude, køntbeliggende ved Foden af en skovbevokset Bakke.

De fandt Præstefamiljen samlet ude paa et Stykke Mark bagved Haven, hvor der var indrettet